

זוידנר שמשון

שמעון (שמעון) זיידור

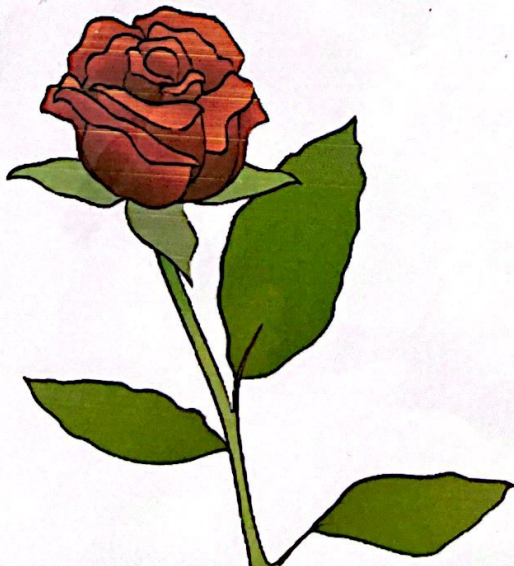

1994 - 1973

שמור על העולם
דוד ד'אור
מילים ולחן : דוד ד'אור

תשמור על העולם ילד
יש דברים שאסור לראות
תשמור על עולם ילד
אם תראה, תפסיק להיות
גיבור של העולם ילד
עם חיוך של מלאכים
תשמו על העולם ילד
כי אנחנו כבר לא מצליחים.

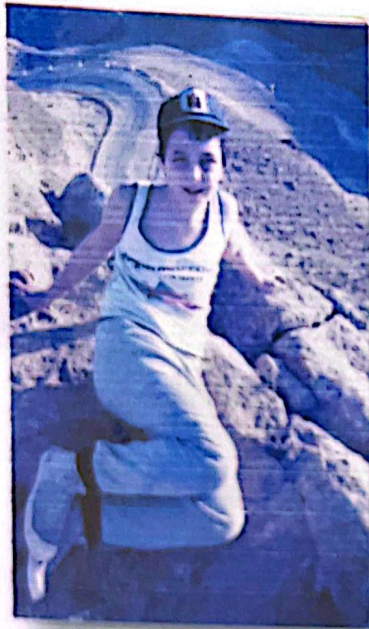
תשמור על העולם ילד
אל תגזים במחשבות
כי כמה שתדע יותר ילד
אתה רק תבין פחות
ובשעה מסוימת
נסגרות כל הדלתות
וכל האהבה נגמרת
רק אתה ממשיך לתהות.

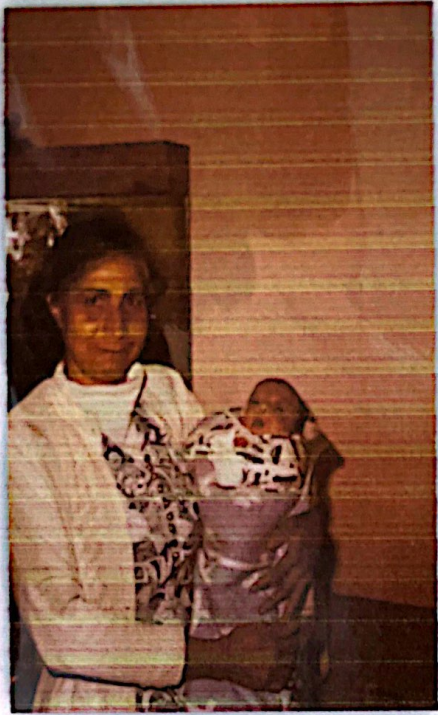

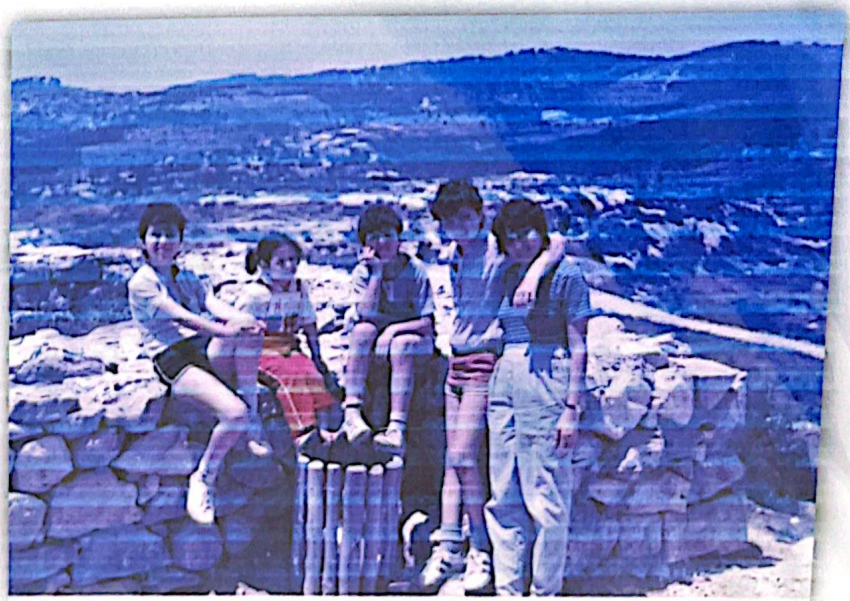
תקופת ילדותו

בן מלכה וצבי מנחם. נולד ביום די באלול תשל"ג (1.9.1973) במושב מזור. אח
תאום לירון, בניס בכורים למשפחה בת ארבעה ילדים. המשפחה גרה במושב
מזור, ושלוש שנים לאחר מכן עברה לפתח תקווה. שמשי למד שם בבית-הספר
היסודי "הס" עד למעבר המשפחה לראשון-לציון, המשיך לימודיו ב"רעות",
בחטיבת הביניים "טביב" ובתיכון "יגאל אלון". בית-הספר לא היה חלק
משמעותי בחייו של שמשי, והוא נטל ממנו רק מה שעניין אותו. הוא סיים את
לימודיו בתיכון האקסטרוני "אנקורי", שנה יפה מחייו באווירה אחרת. שמשי
היה נער גבוה ונאה, חכם ונבון, וחיוך נצחי נסוך על פניו. הוא הקרין עליזות,
שמחת חיים ושובבות. שסחפו את מי שנמצא במחיצתו. "אפילו הבדיחות
הרדודות, כשסיפר אותן, תפסו עומק וגררו פרצי צחוק, אשר העניקו לבדיחה
'חיי מדף' נוספים. ... מעולם לא היה איש ריב ומדון. ... כשהתעורר, מיד הרכיב
משקפיים ורודים, וראה דרכם את חצי הכוס המלאה, לחפש את המאחד ופחות
את המפלג". סיפר חברו.

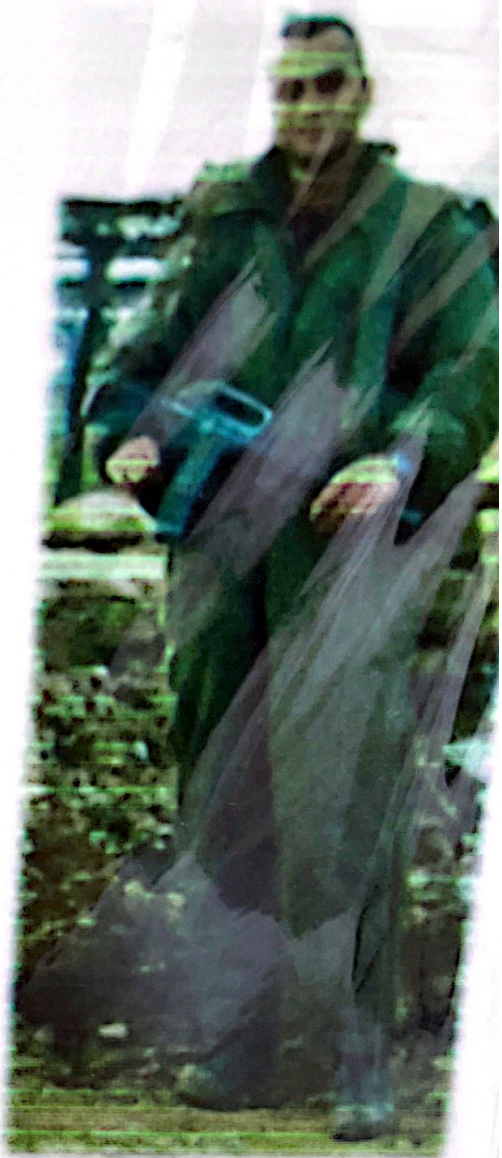
תקופת נוער והתגייסות לצבא

טבעי היה כשהצטרף, בשנת 1990, עם אחיו התאום, לפעילות פוליטית וחברתית ב"נוער עבודה", תנועה של חברה צעירים בעלי מרץ ומוטיבציה, שרוצים לשנות את העולם. באחת הפעילויות האלה הכיר שמשון את עינת וב-10.4 היא הפכה להיות בת זוגו ה"רשמית" ואהובתו. בשנת 1991 יצא שמשון לשלושה שבועות קסומים באירופה, עם המשלחת של "העמותה לחינוך לדמוקרטיה ולמעורבות פעילה בחיי הקהילה". בחודש מרץ 1992 גויס שמשון לצה"ל. עד הרגע האחרון התלבט בין יחידות השדה השונות, ולבסוף החליט להתנדב לגבעתי. לא היה לו קל בתקופת הטירונות, אך בעזרת כוח הרצון והמוטיבציה הפך ללוחם מן השורה "כמו יין שמשתבח עם הזמן". עבר קורס מ"כים ח"יר ואף הספיק לשרת פעמים רבות בשטחים ובלבנון. כתב חברו: "הכרתי אותך מהאזרחות, ולהגיד את האמת, כשראיתי אותך אמרתי לעצמי, הילד העדין והשקט הזה, בחיים לא יהיה ח"ירניק, והופתעתי מהשינוי שעבר בך. אף פעם לא שמעתי ממך תלונות או דברים מהסוג הזה. כשהיינו חוזרים ביחד הביתה, אני הייתי זה שהתלונן תמיד..."

נפילתו של שמשון

ביום כ"ב באייר תשנ"ז (3.5.1994) נפל שמשון בעת מילוי תפקידו, בתאונה מבצעית. במהלך פטרול במוצב המעגנה בעזה, נורה שמשון בשוגג ע"י חבר ליחידה, שחשב כי הוא מחבל. הוא נפל יומיים לפני חתימת הסכם השלום עם הפלשתינים. להסכם הזה חיכה בחייו הקצרים, וכל כך שמח לקראתו. בן עשרים ואחת היה בנפלו. שמשון הובא למנוחת עולמים בבית העלמין בראשון לציון. הותיר אחריו הורים, שני אחים- ירון ויניב, ואחות-יערית. לאחר נפילתו הועלה לזרזת סמ"ר.

זרבי

הנצחה

"...היית חייל שכיף לפקד עליו. מסוג
החיילים הממושמעים, שתמיד אפשר
לתת להם משימה וישר הם התנדבו,
שאף פעם לא מתווכחים, שכל
החיילים והחברים לנשק אוהבים
לאהוב, והיית סמל ליכולת להתגבר
על קשיים ולחצים ולמושג כוח
רצון..."

[מתוך מכתב תנחומים
למשפחה השכולה, כתב
מפקד היחידה]

"כל כך הרבה זמן עבר מאז ששמשון איננו, כל כך מהר ... כל כך לאט... ואני רק רוצה עוד פעם אחת לצעוק לעולם ולו "אני אוהבת, אוהבת אותך!" לא סתם כתבתי בלשון הווה, כי גם הזמן שעבר, ששינה כל כך הרבה דברים בעולם, לא הצליח לשנות את הרגש הזה שמילא אותי בכל השנים האלה, מאז הפעם הראשונה שראיתי את הילד המלאכי הזה, עם התלתלים השחורים, העיניים העמוקות, השפתיים המזמינות ובעיקר, מתחת לפני הילד, היה גוף גדול וחם של איש אוהב, שהחיבוק שלו היה בעבורי כל כך הרבה פעמים גלגל הצלה בתוך כל העולם הענק והאכזר הזה. אני זוכרת יום שישי אחד, כששמשון חזר הבייתה לסופשבוע מהטירונות נסענו ל"חוף שלנו" בתל אביב ושכנו על החול, הראש שלו היה מונח על הבטן שלי ואני בידי, הצלתי על פניו מפני השמש. פתאום היה נדמה לי שאני יכולה לראות אותנו מהצד, מן גוף אחד, אי של אהבה ואושר, נעורים וחלומות. ועכשיו הוא איננו, את הדברים האחרונים שרציתי להגיד לו לא הספקתי, ובעצם אולי כן: אני מרגישה את שמשון בתוכי כל הזמן, שומעת את תגובותיו לכל מה שקורה, רואה את חיוכו מלווה אותי לאורך כל הדרך ומרגישה את החום שהזרים לי ושמעולם לא הספיר עבורי.

ב-4.11.92 שמשון שלח לי גלויה שעליה כתוב:

"hang in there things will be better soon"

ועליה הוסיף בכתב ידו: "עם כל הקושי אנחנו עדיין ביחד ותמיד ביחד גם אם רק בלב ולא במציאות. יהיה בסדר, אוהב אותך, שמשון." אז הוא התכוון למרחק שבין חייל חי"ר לבין חיילת בעורף, אבל היום, כשאני קוראת את הגלויה במבט אחר, אני חושבת שכבר אז קישר ביננו משהו שונה, לא מפגשים פיזיים בתדירות גבוהה, אלא קשר נפשי עמוק, ואותו הדבר מקשר ביננו גם היום וכנראה לעולם. לפני כמה זמן, כשהייתי בבית הקברות, ליד הקבר שלו, הבאתי שושן לבן, וכשהבטתי בפרח ליד המילים "נפל בעת מילוי תפקידו", פתאום שמתי לב כמה השושן מזכיר לי את שמשון: לבן, יפה, טהור, חדש וכל העולם לפניו. אבל העולם של שמשון נגמר!

הייתי רוצה לכתוב משהו יותר "חייכני", שיזכיר באמת את שמשון, האופטימיסט הנצחי, שאפילו כשישן, חיוך הירח מרוח על פניו, אבל קשה לי. אם בכל זאת שמשון נמצא היכנשהוא ורואה אותנו, אני מקווה שהוא גאה בי על שלקחתי את כל הדמעות שהיו בי, והפכתי אותן לצחוק, ואפילו אם זה יוצא קצת מוזר, אני החלטתי שאת מה ששמשון נתן לי, אני אשמור לעד!! זוכרת ואוהבת עינת."

זמר נוגה

מילים: רחל

לחן: יוסי מוסטקי

התשמע קולי רחוקי שלי
התשמע קולי באשר הנך
קול קורא בעוז, כל בוכה בדמי
ומעל לזמן מצווה ברכה.

תבל זו רבה ודרכים בה רב
נפגשות לדק נפרדות לעד.
מבקש אדם, אך כושלות רגליו,
לא יוכל למצוא את אשר אבד.

אחרון ימי כבר קרוב אולי,
כבר קרוב היום של דמעות פרידה.
אחכה לך עד יכבו חיי,
כחכות רחל לדודה.

עורכות האלבום: לירז סעדיה

וגל סדן

חטיבת הביניים ע"ש יצחק רבין

2013

יהי זיכרו בחר

אני לירז סעדיה תלמידה מחטיבת הביניים ע"ש יצחק רבין – קריית החינוך
אמירים, רוצה לומר מספר מילים. ראשית הייתי רוצה לפנות לשמשון : אמנם
נהרגת יומיים לפני חתימת הסכם השלום שלו כל כך ייחלת, אך במחשבה
שנייה אוכל לומר שהקרבת את חיך למען זה, למען ביטחוננו, אוכל לומר
שהשארת אחרך זיכרון של שנים שלא יוכלו להימחק אף פעם ! במהלך עבודתי
זכיתי להכיר באמת את שמשון מאחורי כל סיפורי הגבורה, גיליתי ששמשי הוא
בן אדם כל כך טהור, וטוב ליבו הרחב שכל כך קשה למצוא בהמון אנשים נמצא
בו ! כולם מתארים אותך שמשי בתור הילד המלאכי, עם עיניו העמוקות ובעיקר
איש חם ואוהב. למדתי המון במהלך עבודתי, ובעזרת המון ידיים עוזרות
הגעתי לתוצרים הסופיים ברמה הגבוהה ביותר שיכלתי. הייתי רוצה להודות
למלכה ולצבי הוריו של שמשי שתרמו לי רבות בעשיית המצגת, בנוסף הייתי
רוצה להודות לנועה לוי גנני וריקי טווילי על עזרתן הרבה ושיתוף הפעולה.
הייתי רוצה להודות ללריסה, האחראית על הפרויקט, שיעצה, תרמה ועזרה
לי כבר שנה שנייה במהלך הפרויקט, ותודה אחרונה לחברותיי לכיתה שסייעו
בעריכתם הסופיים של המצגת והאלבום. מלכה וצבי דבר נוסף שנותר לי לומר
לכם הוא שלא תדעו עוד צער וכאב. יהי זכרו ברוך !